

အိုင်စ

တိမ်ညိုအမြစ်တွယ်ခြင်း

အခန်း (၁)

တိမ်၌ အမြစ်တွယ်ခြင်း

နေမင်းကြီးက ဘယ်လောက်ပဲ ပူပူ ...

လဝန်းလေးဟာ ခွန်အားမဲ့တယ် ဘယ်လိုပြောပြော ...

နေက တစ်စင်း ...

လက တစ်စင်း ...

နေနှင့်ညမှာ မင်းမူကြိသလို

မိုးကောင်းကင်နှင့် မြေပြင်

ပေါင်းစပ်မရသရွေ့ ...

သူနဲ့ ကျွန်မ၏ သစ္စာတရားသည် ...။

အခန်း (၁)

“ဟိုမှာ လာပြီ၊ အပါးတော်မြဲလေးနဲ့ ”

အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေ ဟိုမှာ ဆီသို့ ရောက်သွားကြသည် ။ အနီနဲ့
အနက် နှစ်ထပ်စင်းပါသော စပွဲ့ရှုပ်နှင့် ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ထား

သူက ဖွေးနုရှင်းသန့်နေသည် ။ အနေတော်ဆံပင်၏ အနားစပ်တို့ က ဖြူသော အသားကြောင့် စိမ်းညိုနေသည် ။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူက ဖြောင့်သည် ။ ဘေးကတစ်ယောက်ကျတော့ ကျစ်ဆံမြီးရှည်နှစ်ဖက်ကို ခွဲချထားလျက် အရပ်မမြင့်သည့် အောက်မှာ လူပုံကသေး၏။ ညိုစိမ့်စိမ့် ဝင်းဖန့်ဖန့်လေးပေမယ့် ဖြူနုနေသည့်လူနှင့် ယှဉ်နေတော့ ညိုတာက မည်းသလိုဖြစ်သွား၏။

ထို့ပြင် ပန်းရောင်နုနုထဘီက ထဘီပဲဖြစ်ကာ ထဘီစကတ်တွေလို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် မနေတော့ လမ်းလျှောက်တိုင်း ပွပွလုံးလုံးဖြစ်နေ၏။ တစ်ယောက်က မြန်မြန်လျှောက်နေသဖြင့် မီအောင်လိုက်နေရသည့် ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ထဘီခမျာ မစားသာပါလား။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတိုင်း မရိုးတမ်းပဲ ကြည့်မိနေကျမှာ ကြည့်မိတိုင်း ပြီးမိကြသည် သာ။

“ဟဲ့ ... အဲဒီတစ်ယောက် သနားပါတယ်နော်”

“မသနားပါဘူး၊ သနားစရာ သတ္တဝါလို့ ကို မြင်လို့ မရဘူး”

မြတ်နိုးက သနားသည် ။ သဉ္ဇာက နှုတ်ခမ်းမဲ့၏။

“နင်ကလည်း ဟာ၊ ငယ်သံယောဇဉ်ဆိုတာ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သူက ခွင်းလောက်မှ မလှတာ၊ ခွင်းကချောတယ်၊ ပါးစပ်ဆော့တယ်”

“ပွေတယ်လို့ ပြောစမ်းပါ”

သဉ္ဇာက တစ်ချက်မှ အကောင်းမပြောပေး ခွင်း ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားတာနှင့် 'အလင်္ကာ' မျက်နှာလေးကို မြင်သည် ။ အလကားကောင်။

သူ့ကြောင့် အလင်္ကာများ ကျောင်းပြောင်းသွားခဲ့တဲ့ အထိ ဖြစ်သွားသည်။ ။ မကြိုက်ရင် မကြိုက်တာကိုပြော၊ မကျေလည်ရင် ကျေလည်တဲ့ အထိ ရှင်းပေါ့။

သူများကို တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲ စွပ်စွဲသည်။ ။ ထင်တိုင်းပြောပြီး အဆက်ဖြစ်ပစ်၏။ ဘယ်လိုရှင်းတာမှ လက်မခံ၊ နောက်ထပ် ပြန်လှည့်မကြည့်၊ ဒါလား အချစ်ကြီးတာ ... ဟွန်း။

“အဲဒါ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတာ”လို့ သတ်မှတ် ဝေဖန်တဲ့ လူက ရှိသေးသည်။ ။ ပြောလိုက်ရလျှင် ရိုင်းတယ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့။

သဇ္ဇာ မျက်စောင်းထိုးတာကို မြတ်နိုးက ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“နင်ကလည်း ၊ ဟိုတုန်းကိစ္စနဲ့ ခွင်းကို ကြည့်မရ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ရန်ဘက်တွေကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြည့်လို့ လုံးဝကိုမရတာ၊ ကျောင်းမှာ ကင်း ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ သူ့လောက်မရှုပ်ဘူး၊ ပါးစပ်က သရမ်း၊ ရုပ်က ပြီတီတီနဲ့ ”

“ချောတာပါ သဇ္ဇာရယ် နင်က ကြည့်မရတော့ ဘယ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် မုန်းစရာပဲ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ပြီးတော့ သူက အားကစားလည်း တော်တယ်”

“သွားပါ ...”

ပြောရင်း မျက်လုံးက ထိုလူဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။ ။ မျက်နှာမော့ရယ်လိုက်ခြင်းနှင့် တည့်တည့်တိုး၏။ ဒီဘက်ကမြင်ရသည့် ပါးတစ်ဖက်မှာ ပါးချိုင့်ရှည်တစ်ချက် လက်သွားသည်။ ။

ဟွန်း ... လုပ်စားနေတာ။

ထိုမျက်စောင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်သည့် သူမက ခွင်းကို ပြန်မော့ကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရယ်ရတာလဲ၊ သူများ တွေ အမြင်ကတ်အောင်”

“ရယ်စရာရှိလို့ ရယ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူကတ်ကတ်”

ထပ်ကိုင်ထားသည့် စာအုပ်နှင့် ကိုယ့်ပေါင်ကို ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး ခွင်းကမဲ့သည် ။

“လူမိုက်တစ်သောင်း ကဲ့ရဲ့ ညောင်းလည်း လူလိမ္မာတစ်ယောက် ချီးမွမ်းသလောက် ခရီးမရောက်ဘူးတဲ့ ”

“ဪ ... နင်က လူလိမ္မာလေးပေါ့”

“လွဲပြီ၊ အဲဒါကြောင့် နင် ခုချိန်ထိ ခပ်တုံးတုံးဘဝက မတက်တာ ငါက လက်ညှိုးထိုးခံရတဲ့ သူ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြောပါ့မလား”

ခွင်းကပြောရင်း မော့ကြည့်လာသည့် ရာရာ မျက်နှာကို မေးဆတ်၍ ...

နင့်ကိုပြောတာ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော နင် ငါ့လို မပြောဘူးမို့လား၊ အဲဒါ ...

ရာရာ မျက်နှာလေးက ဆံမြိတ်မထားဘဲ ဆံပင်တွေကို အလယ်တည့်တည့်က အပြောင်သိမ်း ခွဲထားသဖြင့် ရှင်းလင်းနေသည် ။ နှာတံချွန်ချွန်လေးက ထင်းနေသည် ။ ထူပြီး အဖျားရှူးတာ ဘာညာလည်း မရှိ၊ ရှည်လည်း မရှည်သော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ထူထူတုတ်တုတ်လေး ခဲနေသည် ။

ထိုအောက်စပ်မှာ ဖျက်ချထားသည့် သနပ်ခါးက မကုန်ဘဲ တချို့တစ်
ဝက် ကပ်တွယ်လျက် ရှိသေးသည်။ နှုတ်ခမ်းထူချင်ပေမယ့် ပိရိကျနသ
ည့် ထောင့်ချိုးကလေးတွေ ပေါ်နေသဖြင့် လှပါသည်။

ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေ အထက်မှာ စိမ်းညိုသော နှုတ်ခမ်း
မွေးရာလေးတွေ ထင်နေသည် က မြင်နေရသဖြင့် ခွင်းကတော့ ခဏခ
ဏ စတတ်ပါ၏။

“သနပ်ခါးလည်း ကြိုက်သေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစစနဲ့ ၊ တွေးကြည့်ဦး၊
ဟား ဟား ...”

“ဘာလဲ၊ သနပ်ခါးတွေ တင်နေလို့ လား။”

လွယ်အိတ်ဆွဲထွက်လာမှ ရာရာ မျက်ခုံးကိုခြစ်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းပေါ်
ကို ပွတ်လိုက် လုပ်နေပြီဆို ခွင်းက ဗိုက်နှိပ်ရယ်၏။

“လုပ်မနေပါနဲ့ တော့ဟာ၊ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ဒီရုပ်ပါပဲ”

“ခွင်း နော် ...”

ကိုယ်မလှဘူးဆိုတာကို သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ခွင်းက ပြောလာတို
င်း ရာရာ ဝမ်းနည်းသည်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက်ဆို
အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့သော သူငယ်ချင်းကောင်းလေးရယ်လို့ ခွင်း ဘယ်
တုန်းကမှ မညှာတာခဲ့ပေ။

ရာရာကတော့ ခွင်းကို သူငယ်ချင်းလို ခင်သည်။ မောင်နှမရင်းချာ
လို နားလည်နိုင်၏။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ပိုမိုခဲ့ရသော တစ်ဖက်သတ် သံ
ယောဇဉ်ကို ကိုယ်ပဲ နားလည်နေရတာမို့ အမြဲတမ်းပဲ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါသည်

။

ဒီအဖြစ်တွေကို အိမ်က လူကြီးတွေတောင် သိကြသည်။ ခြံချင်းကပ်

လျက် ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ နေခဲ့ကြသော မိဘတွေကြောင့် တစ်ဦးတည်း သောသား ခွင်းနှင့် တတိယ အငယ်ဆုံးသမီး အသူရာတို့ က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

ခွင်းကို ရာရာက မုန်းလောက်အောင် ခင်ခဲ့သည်။ ။ ကိုကြီးနှင့် မလတ်က မကြိုက် လူကြီးတွေရှေ့မှာ မျိုသိပ်နေသော်လည်း အမြင်မတော် လောက်အောင် ဖြစ်လာတိုင်း ဆူသည်။ ။ ဒေါသဖြစ်တိုင်း မလတ်က ခေါင်းခေါက်သည်။ ။

“အဲဒီကောင်လေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကြောက်ရတာလဲ၊ ပြန်လုပ်ပါလား၊ လက်နဲ့ မနိုင်ရင် တွေ့ရာနဲ့ ခေါင်းရိုက်ခွဲခွဲ၊ နင့်ကို မေမေ မရိုက်စေရဘူး”

ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ခွင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ဟိုင်း ပါးစပ်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် လက်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ရာရာ ဘယ်တော့မှ မနိုင်ခဲ့ပေ။ စကားနိုင်လုပြီး ရန်ဖြစ်ပြီဆို ရာရာ ဘာမှ မပြောတတ်၊ ပြောတတ်တိုင်းလည်း ပြောမထွက်တာတွေ၊ မပြောရက်တာတွေနှင့် လုံးထွေးနောက်ကျကာ ခွင်းကပဲနိုင်သည်။ ။

လက်ကိုင်ဖုန်းကို လူကြီးတွေမသိအောင် ယူထုတ် လာပြီး ပြောတော့ “ငါ ဖြုတ်ပြီး ပြန်တပ်ပြမယ်၊ လာကြည့်” တဲ့။ ။

ခြံထဲထိခေါ် လာပြီး လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့တာက သူတစ်စစီဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ပြန်တပ်မရတော့လို့ လူကြီးတွေနဲ့ မိသွားတော့ သူပဲဦးအောင်တိုင်၏။

“ရာရာက ဖြုတ်တတ်ရင် ဖြုတ်ပြဆိုလို့ သားဖြုတ်ပြတာ။ သူက မခံချင်အောင် ပြောတာ”

ချက်ချင်းကြီး လက်ညှိုးထိုးအော်တော့ ပေါ်တင်ကြီး လွှဲချလိုက်တာ

မို့ ရာရာ ကြောင်တောင်တောင်လေး ဖြစ်သွားသည်။ ထိုခဏလေးမှာ ခွင်းပြောလိုက်တာပဲ မှန်သွားသလိုလို သက်ရောက်သွားခဲ့ပြီး ....

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ နော် ခွင်း၊ ငါ မပြောဘူး”

ရာရာ ပြောတတ်တာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ “နင် ငါ့ကိုခေါ်တာ၊ ငါ ဖြုတ်ပြ မယ်လို့ နင်ပဲပြောတာ” စသဖြင့် သူ့ကို ဆွေ့ဆွေ့ခုန် ပြန်အော်ဖို့ သတိပင် မရပါ။

ထိုအခါ ခွင်း မိဘတွေက ရာရာကြောင့်ဆိုလျှင် ခွင့်လွှတ်လိုက်သည် ဆိုသောအဖြစ်မှာ ပဲ ရာရာအပြစ်ဟု ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အနိုင်ယူခဲ့သည့် ခွင်း၊ ငါးတန်းအတူတူ တက်ကြတော့ အဆင့်တစ်ကို ရာရာနဲ့ ခွင်း အတူတူရကြသည်။ နှစ်ဖက်မိဘများက ဆုချကြ၏။ ထိုဆုတွေထဲတွင် ရေကူးနေသည့်ဘဲလေး တစ်အုပ်ပါသည့် ဖန်လုံးကလေးကို မေမေ ဝယ်ပေးတာဖြစ်သည်။

ရာရာက ထိုဖန်လုံးကလေးကို လက်ကမချ၊ ခွင်း နှစ်သက်သည် ဆိုသော လောင်ချာကိုင်ထားသည့် စက်ရုပ်လေး ရာရာ လက်ထဲမှာ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိသောအခါ ခွင်းက ဉာဉ်ဆိုးသည်။

“ပေး ... နင့်ဖန်လုံး”

ဟု ပြော၍ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသည်။ မရမက ထုခြေပစ်၏။ ရာရာ ဒေါသမထိန်းနိုင်ခဲ့တာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ခွင်းကို အတင်းပြေးရိုက်သည်။ ခွင်းက ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး ပြန်ခံသတ်တော့ ရာရာနှာခေါင်းမှ သွေးတွေကျသည်။ ပါးရိုးလေး ညိုမည်းရောင်ကိုင်းခဲ့၏။

ထိုစဉ်က လူကြီးချင်းတောင်မှ မျက်နှာ ပျက်ကြတော့မလို ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ လူမှုရေးဘက်က ပြန်ကြည့်ပြီး လူကြီးတွေက နားလည်လိုက်ပေ

မယ့် မလတ်နဲ့ ကိုကြီးတို့ ကတော့ ခွင်းကို မုန်းသွားကြသည်။ ။

“ပါပါရယ်၊ သမီးကသာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ၊ သမီးညီမက ခုပဲ၊ ဟိုဘက်ရောက်သွားပြီ၊ ကလေးချင်းက ခုဖြစ်၊ ခုပျောက်ရယ်”

ခင်ဒီပါက မကျေနပ်ပါ၊ မိခင်ဖြစ်သူ ဘယ်လိုပြောပြော ခွင်းလာတာ မြင်သည် နှင့် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီးသား၊ လူကြီးတွေမရှိလျှင်၊ ခါးထောက် တာလည်း ရှိ၏။

“ဘာလဲ၊ ရာရာ အိပ်နေတယ်”

ဟု ပြောလွှတ်သည် ။ တစ်ခါတလေ အတူရှိနေတုန်း ခွင်း လာနေတာ မြင်လျှင် ရာရာကို အခန်းထဲ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်ပြီး “ရာရာ မရှိဘူး” လို့ ပြောပစ်လိုက်သည် ။

ဒါတွေဟာ ဟိုတုန်းကတည်းက ရာရာ အမြဲတမ်းရှုံးခဲ့ရသည့် အရာတွေပင် ဖြစ်သည် ။ ခုကျတော့ ကိုကြီးက နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားကြီးဖြစ်လျက် မလတ်က တက္ကသိုလ်မှာ ကထိကတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။

ငယ်စဉ်ကလို မဟုတ်တော့ပေမယ့် “ခွင်းနဲ့ သိပ်မတွဲနဲ့ တော့”ဆိုတာ က ပြောနေဆဲပင်။ ဒါပေမဲ့ ရာရာ မနေနိုင်ခဲ့ပေ။ မနက်မိုးလင်း အိပ်ရာထတာနှင့် ခေါင်းရင်း ပြတင်းဖွင့်လိုက်စဉ်မှာ ဟိုဘက်တိုက် အိပ်ခန်းထဲတွင် ခွင်း၏ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခုကို မြင်လိုက်ရမှ ။

ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး ခွင်း လာမခေါ်မချင်း နောက်ကျခံပြီး ငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်ခဲ့ရတိုင်းလည်း မငြူစူမိပါ။ ကျောင်းဝင်းထဲကို ခြေချလိုက်တိုင်း ဘေးမှာ ခွင်း ရှိနေမှ ။

ဘယ်သူမှ မသိကြပေမယ့် ရာရာ သိနေသည် ။ သူငယ်ချင်းထက် ပို

တဲ့ အချစ် သူမ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေပြီ။

ဒါပေမဲ့ သူ သိစေဖို့ မဟုတ်ပါ။

*

အခန်း (၂)

“စား ... သမီးလေး စား၊ ဒီမှာ သမီးလေး အစပ်မစားနိုင်တာကို သိလို့ သပ်သပ်ပြင်ထားတာ၊ ဒီမှာ လာထိုင်”

ရာရာက အစပ်သာ မစားနိုင်တာ၊ ရှောက်သီးသုပ်ကျတော့ အသေကြိုက်သည် ။ အစပ်ဆို ငရုတ်ကောင်း ပူတာတောင်မှ မစားနိုင်ပေ။ ဒါကို ဒေါ်ငြိမ်းသူဇာက သိပြီးသား၊ ထို့ကြောင့် ကြာဆံဟင်းခါးဆိုလည်း ရာရာအတွက်က ငရုတ်ကောင်းပါသည် ဆိုရုံပဲ ပြင်ပေးတတ်သူ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကောင်းရဲ့ လား သမီး”

“ကောင်းတယ် ကြီးကြီး၊ အန်ကယ်အောင်ရော”

“ရေချိုးနေတယ်လေ၊ ခုနကမှ ပြန်ရောက်တာ”

“ဟင် ... ဒါဆို ရာရာက ဦးဦးဖျားဖျားကြီး စားနေတာလား”

ဦးသန်းအောင် မစားရသေးဘူးဆိုတော့ ဒေါ်ငြိမ်းသူဇာ မစားရသေးဘူး ဆိုတာလည်း သိလိုက်သဖြင့် ပါးစပ်ထဲလည်း ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ရှောက်သီးသုပ်ကို ဝါးရင်းတန်းလန်းနှင့် ရပ်မိသည် ။

ဒေါ်ငြိမ်းသူဇာက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးကာ ရာရာခေါင်းလေးကို ဖိပွတ်၍ .

..

“ခပ်ထားပြီးပြီလေ သမီးရဲ့ ။ သမီးအန်ကယ်က အရမ်းပူနေရင် မကြိုက်ဘူး၊ သောက်ဖြစ်ရုံ အနေတော်လေး ဖြစ်နေအောင် ခပ်ပေးထား

ရတာ၊ သူစားမယ့်အချိန်နဲ့ အံ့ကိုက်ပဲ ရှောက်သီးသုပ်ကျတော့ စားခါနီးမှ သုပ်ရတဲ့ ကိစ္စ၊ ဦးဦးဖျားဖျား ဖြစ်ဖို့ လိုလို့ လား။”

ပြောနေရင်း ဒေါ်ငြိမ်းသူဇာက ရေဘူးတစ်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက် အဆင်သင့်ချပေး၏။

“သမီး စားနှင့်ဦး၊ သမီးအန်ကယ်အတွက် အင်္ကျီတွေ သွားထုတ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး၊ ဟို ... ခွင်းရောဟင်၊ ဒီနေ့ ကျူရှင်မတက်ရဘဲနဲ့။”

မေးလိုက်တော့ ဒေါ်ငြိမ်းသူဇာက နောက်ထဲကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...

“သမီး သူငယ်ချင်းကို ဒီနေ့ သူ့အဖေ အမိန့်ချထားတယ်၊ ဘယ်မှ မသွားရဘူးဆိုလို့ အခန်းအောင်းနေမှာ ပေါ့”

ရာရာက ခေါင်းလေးညိတ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ “စိတ်မကောင်းပေမယ့် ဒီလိုလည်း ရှိဦးမှ ဟု တွေးမိရင်း ရှောက်သီးသုပ်ကို နောက်ထပ်စားဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ် ...

“ရာရာ ...”

“ဟင် ...”

ဇွန်းကိုင်သည့်လက်ကို လာဆွဲလိုက်တော့ ပါးစပ်လေးဟလျက်နှင့် ရာရာ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွား၏။

“လာပါ ထစမ်းပါ၊ ခဏလေး ...”

“နေပါဦးဟယ်၊ ငါ အရမ်းစားချင်နေလို့ ပါ၊ ခဏတော့ စောင့်ပါဦး”

“စောင့်လို့ မရဘူး။ အဲဒါချလိုက်၊ ချလိုက်စမ်းပါ”

ရာရာက မချတော့ ဇွန်းကို အတင်းဆွဲဖြုတ်ချခဲ့စေပြီး အခန်းထဲထိ အောင် တောက်လျှောက် ဆွဲသွင်းသွားသည်။ ။ ပြီးတော့ တံခါးကို ကျောနဲ့ ကပ်မှီပြီး ပိတ်လိုက်ကာ ...

“ငါ အပြင်ထွက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ့ကို နင် ခေါ်ထုတ်စမ်းပါ”

“ဟယ် ... မဟုတ်တာ ခွင်းရယ်၊ ခုပဲ ငါးနာရီခွဲနေပြီ၊ ဒီအချိန်ကြီး ငါ အပြင်ထွက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟင်း ...”

ခွင်းက နှာခေါင်းကိုပွတ်ပြီး ရှုံ့တွမဲ့ရွဲ့ကာ နောက်ဆုတ်၏။ ရာရာ ကို ယုံပါးစပ်ကိုယ် လက်ဝါးလေးနှင့် ကာလိုက်သော်လည်း ...

“နံ့လိုက်တာ ကြက်သွန်နံ့ကြီး”

ဟု ကဲ့ရဲ့ ခံလိုက်ရသေးသည်။ ။ ပြီးမှ နောက်ထပ်တစ်လှမ်း ဆုတ်ရပ်ကာ ပွရောင်းရောင်း အဖြူရောင် ရှော့ပင်အိတ်ထဲကို လက်တွေထည့်၍ .

..

“လုပ်ပါ မိရာရယ်၊ ငါ ဒီညနေ ချိန်းထားလို့ ပါ လွဲလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ငါ အသေကြိုးစားရတာ၊ မေမေတို့ က နင်ပြောရင် ပြီးပြီ”

“ဟဲ့ ... ငါလာကတည်းက ကြီးကြီးက လာခေါ်လို့ ရှောက်သီးသုပ်စားဖို့ ထလာတဲ့ ဥစ္စာ၊ အပြင်ထွက်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမှာ လဲ၊ ပြီးတော့ မလတ် အိမ်မှာ ရှိတယ်၊ ငါထွက်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဟား ... ရွတ်ပြနေလိုက်တာ၊ ကယ်ဆယ်ရေးစခန်း ပို့ပေးရတော့မလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ နင် တော်တော် ဈေးကိုင်ပါလား၊ ဒီမှာ နင့်ကို ဒီလောက် တောင်းပန်နေတာကို နည်းနည်းပါးပါး ဝိုင်းစားပေးဖို့ မစဉ်းစားဘူး၊

သွား ... သွား ... ပြန်တော့”

“မဟုတ်ပါဘူး ခွင်းရယ်”

ခွင်း စိတ်ဆိုးတာကို မခံနိုင်သည့် သူမသာလျှင် အကြံထုတ်ရတော့မည်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေက မကြာခဏပါ ရည်းစားတွေ ထည်လဲထားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ခွင်း ရည်းစားများ တာကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။

ပွေ့ရှုပ်သည့် နာမည်လေး သင်းလာတော့ မိန်းကလေးတွေက အလွယ်တကူ မယုံကြည်။ ခွင်းကတော့ လှသည် ၊ သဘောကျပြီဆို မရမကလိုက်တာပဲ ဖြစ်၏။

“တကယ်လှတာ၊ တကယ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ”

စသဖြင့် သူပဲ တမ်းတမ်းစွဲနေသလိုလို၊ ပြတ်တောက်သွားကြပြီ ဆိုတော့လည်း အထူးတလည် ခံစားနေရပုံမရှိ။

“ငါ့ကို ပွေ့တယ်၊ ရှုပ်တယ်နဲ့ ဟိုစွပ်စွဲ ဒီစွပ်စွဲ သံသယတွေ များ လာရင် ခေါင်းရှုပ်လာရော၊ ရည်းစားတစ်ယောက်နဲ့ ပြတ်လို့ နောက်တစ်ယောက်ထားတယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲဟာကို ဘယ်လောက်ထိ လှည့်ပတ် ပြောနေနိုင်မှာ လဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကပဲ စဖြတ်လိုက်တယ်၊ ကိုယ် ကျန်ခဲ့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာငိုစရာလိုလို့ လဲ”

ဆိုတာမျိုး ...။ သူ့မှာ တော့ အကြောင်းပြချက်တွေ အမြဲရှိနေသည်သာ။ ရာရာ သူ့ကို ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးနေရသည့် အထဲမှာ ရည်းစားစာ ရေးပေးရတာ ရှိသည် ။ ဖုန်းနဲ့ ညာရတာတွေ၊ ချိန်းတွေ့သည့် နေရာထိ ခေါ်သွားတတ်တာတွေက ခဏခဏ။

အိမ်မှာ အဆူအကြိမ်းခံရတာနှင့် ကြုံလည်း ခုလိုမျိုး လှည့်ခေါ်ထုတ်

ပေးရတာတွေလည်း ပါသေးသည်။ ။

“ငါကတော့ နင့်ရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံဝေဂနှင့် ညည်းမိပြီဆို သူကပဲ ဒေါသတွေထွက်လို့

...

“လက်ကိုင်တုတ် ထားရအောင် ငါက အကန်းလား၊ နင်က ငါ့ကို အမှီသဟဲနဲ့ နေတဲ့ ကောင်လို့ ပြောလိုက်တာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး ခွင်းရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်လိုအပ်သမျှ ငါ့ကို ခိုင်းတာပဲမို့လား။”

“ခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူငယ်ချင်းအရင်းမို့ အခက်အခဲရှိလို့ အကူအညီတောင်းတာ၊ စကားကိုကြည့်ပြော”

ခွင်းက အဲဒီလို တောင်းဆိုခြင်းဖြင့် ခိုင်းတတ်သူဖြစ်သည် ။ သူ့ကိုခေါ်ထုတ်ရတာ လွယ်ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ထွက်ခဲ့ရတာလည်း လွယ်တာမဟုတ်။

“အချိန်မရှိတော့မှ ဘယ်အထိသွားမှာ လဲ ခွင်းရယ်၊ အပြန် မိုးချုပ်တော့မှာ ပဲ”

ကားမောင်းနေရင်းနှင့် ခွင်းက လှည့်ကြည့်သည် ။ နေ့ဘက် မလတ်မရှိသည့် ဘယ်အချိန်မဆို ဘယ်ခေါ်ခေါ် ဘယ်လိုနေနေ ဒီအသံမျိုး မကြားခဲ့ရပေ။ မလတ် အိမ်မှာ ရှိချိန်များ ဆို ရာရာ အရမ်းသိသာပြီး ခွင်း အကြည့်က မျက်ကြောစင်းစင်းနှင့် မကျေနပ်သလို။

“ဘာလဲ၊ မလတ်က ကျပ်ပေးလိုက်လို့ လား။”

ရာရာကလည်း မဆိုင်းမတွ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“အပြန် မိုးမချုပ်စေနဲ့ လို့ မှာ တာပါ။ ဒါကတော့ မိန်းကလေးနဲ့ အချိန်အခါဆိုတာ ရှိသေးတာကိုး ခွင်းရဲ့ ”

ရာရာက မလတ်နဲ့ ခွင်း မကြည်လင်တာကို သိနေသဖြင့် တစ်ခါတည်း ရှင်းပြ၏။

“ငါနဲ့ သွားတာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့ လဲ၊ နင့်မလတ်ကိုက ငါ့ကို ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဟား နင်ကလည်း ...”

“ဖြတ်ဖြတ် မပြောစမ်းပါနဲ့ ၊ ဒီမှာ မပြီးသေးဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့ သွားသွား ငါနဲ့ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဘာသံထွက်လို့ လဲ”

“အံ့မယ်၊ ငါကရော၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ များ ဒီလိုသွားလာနေတာ ရှိဖူးလို့ လဲ၊ ခွင်းနော်၊ စကားကို ကြည့်ပြော”

“ကြည့်ပြောနေတာပဲ၊ ငါကလည်း နှစ်ယောက်အတူ အမြဲရှိနေကျအတိုင်း မရှိတော့ရင် မနေတတ်လို့ သိလား၊ သွားရ လာရတာကိုပဲ မပျော်သလိုကြီးမို့ နင့်ကို ခေါ်ခေါ်နေတာ၊ အဲဒီမျက်နှာကို တစ်ခါမြင်ရရင် တစ်ခါလက်သီးယားတယ်”

“ခွင်းရယ်၊ မလတ်က နင့်ထက် အသက်လည်း ကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့အစ်မပါ၊ အဲဒီလောက်တော့ မပြောပါနဲ့ ”

“ပြောမှာ ပဲ၊ ဒီထက်ကို ပြောချင်တာ”ဟု စိတ်ထဲမှာ ပြောဖြစ်ရင်း နှုတ်ခမ်းက ဟိုဘက်ဒီဘက် ရွံစောင်းကျ၏။ သူ့အစ်မကို ပြောလိုက်တိုင်း အဲဒီမျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်ဖြစ်သွားလို့ ပြန်ပိတ်ထားရသည် ။ ပါးစပ်ထဲမှ မပြောဘဲ သိမ်းထားရတဲ့ စကားတွေ အများကြီးရှိသေးသည် ။

ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးချင်း ဖြစ်ကြတာတွေကို ပြန်ကြည့်ဦးမလား၊ မေမေတို့ က ကလေးချင်းပဲဆိုပြီး သာတာ နာတာတွေ မတွက်ဘဲ

တောင်းပန်တာ၊ အလျှော့ပေးတာတွေချည်းပဲ ရှိခဲ့တာ၊ အဲဒီဘက်ကကျတော့ အမြဲတမ်း ဒေါသမောဟတွေနဲ့ ။

မလတ် အဆိုးဆုံးပါ။ “အမလေး ... သေပါပြီ၊ သွေးတွေ ကြည့်စမ်း၊ ကြီးကြီးသားကို ကြီးကြီးမေးဦး၊ သက်သက်ကြီး အနိုင်ကျင့်တာတွေ အသိသာကြီး” ဆိုတာတွေ၊ အော်ပြီဆို သူ့ညီမ တစ်ခုခုဖြစ်တာ မြင်တာနှင့် စီခနဲဆို မလတ်အသံ။

ပါးစပ်တင်မက ရင်ဘတ်ကို ပုတ်တာရှိသေးသည် ။ လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆွေ့ခနဲ ခုန်ပြီးမှ အော်တာလည်း ရှိ၏။ ခွင်း မျက်လုံးထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ဖျောက်မရခဲ့သော ဟန်ပန်တွေဟာ မလတ် အကဲပိုသည့် အကြောင်းတွေသာ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် မလတ်ကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်မရခဲ့ပေ။ ကထိကဆိုသည့် မလတ်ပုံစံက ယဉ်ယဉ်နွဲ့နွဲ့လေးနှင့် အများကတော့ သမီးအလိမ္မာလေးတဲ့ ။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တော့ အစွယ်ငေါငေါနှင့် ဘီလူးမပဲ ဖြစ်၏။

ဒေါသက ရင်ဘတ်ထဲကနေ ခြေဖဝါးကို ရောက်သွားသလားမသိ။ ကားက ရှေ့မှ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဆောင့်တိုက်လိုက်သလို တုံ့ခနဲရပ်ကာ သိမ့်သိမ့်ခါသွား၏။

“သေပါပြီ ခွင်းရယ်၊ ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ”

နဖူးလေးကိုပွတ်၍ ရာရာ ရှုံ့မဲ့ကြည့်တော့ ခွင်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်သည် ။

“ရင်ထဲမှာ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာကိုပြတာ၊ ဟွန်း ...”

ရာရာ မျက်နှာလေး ငယ်သွားရှာသည် ။ ခွင်းဟာ ဘာပြောပြော၊

တော်တော် လွန်လွန်ကျွံကျွံ ပြောပြီးမှ “စတာပါဟာ၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ” လို့ ပြောပြီး လက်မောင်းကို လက်သီးနှင့် ဖွဖွထိုးသည်။ ။

ပါးကို လက်ခုံနှင့် လှမ်းပုတ်တာလည်း ရှိသည်။ ။ ရာရာကတော့ ပြန် မချော့လည်း ကျေနပ်လိုက်ရတာပါပဲ။

ညနေခင်းက သက်တမ်းရင့်နေပြီမို့ ညှိရိပ်သမ်းနေသည်။ ။ မင်းမူ လာမည့်အမှောင်ကို အန်တုဖိုးခွင်းနိုင်ဖို့ တချို့နေရာတွေမှာ မီးပွင့် မီး ချောင်းတွေ လင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

ဆူးလေလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်မှာ လူတွေ ကားတွေ အရှုပ်ထွေး ဆုံးအချိန်။ ခွင်းက ပန်းခြံဘက်ကို မျှော်ကြည့်၍ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက် သည်။ ။ ဟိုဘက်ကနေ ဆင်းမလို့ ပြင်ပြီးမှ ရာရာက မဆင်းဘဲ ခွင်း ဘာ လုပ်မလဲဆိုတာကို လိုက်ကြည့်နေ၏။

ခွင်းက နက်ပြာရောင် ဘောင်းဘီပွပွအိတ်ထဲကို လက်နှစ်ဖက်ထည့် လျက်နှင့် ဟိုဒီလိုက်ကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ နာရီကြည့်၏။ ဆံပင်တွေကို ရှေ့ကနေ လက်ချောင်းတွေထည့်၍ ထိုးသိပ်တင်ရင်း ဒီဘက်ပြန်လည့် ကာ ...

“ရာရာ ငါ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ နင် ဒီမှာ ခဏနေခဲ့ဦး”

“ဟင် ... ဘယ်သွားမှာ လဲ၊ ကားနဲ့ ပဲသွားလေ၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ငါ လိုက်မှာ ပေါ့”

“မလိုက်ပါနဲ့၊ ကြည့်ပြီး ပြန်လာမှာ”

ပြော၍ နာရီကို တစ်ချက် ထပ်ကြည့်ကာ ...

“ငါ အိမ်က ထွက်မရလို့ နောက်ကျနေတာ၊ သူ မရှိတော့ဖို့ များ တယ်၊ ခဏပဲ”

ခွင်း ...

ငါလည်း လိုက်မယ်ဟု ပြောမလို့ ကို ခွင်းက ဝေးသွားပြီ ဖြစ်၏။

“ကြည့်စမ်း”

ကြည့်နေရင်း ခွင်းရဲ့ ကျောပြင်က တစ်စစဝေးကွာသွား၏။ ဆူလေ ကုန်းကြီးကို ကွေ့ပတ်ကာ တစ်စတစ်ဆုံး မြင်နေရရင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။

ဘယ်လောက်ထိ သွားနိုင်သည် ကို ရာရာ တွေးမိလိုက်ပါပြီ။ မလှမ်း မကမ်းမှာ ဘတ်စ်ကားဂိတ် ရှိနေသည် ။ လူတွေရှိနေသမျှမှာ ယောက်ျား တွေက များ သည် ။ ကြည့်နေရင်း မိုးချုပ်စအလင်းရောင်က ခွန်အားမရှိ တော့သလို သဲသဲကွဲကွဲ ဘာမှ မရှိတော့ပေ။

အသားထဲမှာ မြုပ်နေအောင် ပတ်ထားသည့် နာရီအနက်လေးကို မြှောက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ပူလာ၏။ ခွင်း လုပ်လိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ ရာရာအတွက် မပါ၊ ဒါကိုသိသိနှင့် သူမကလည်း ပြောတိုင်း၊ ကျေနပ်နေ ခဲ့သည် သာ။

နာရီဝက်လောက် ကြာသွားတော့ တစ်လောကလုံးကို အမှောင်ထုက ဝါးမျိုသွားပြီ ဖြစ်၏။ ခွင်းက ရောက်မလာသေး၊ သူရည်းစားနဲ့ တွေ့ပြီး အဆင်ပြေနေပြီ ထင်သည် ။ ဒါဆိုလည်း ကားတစ်စီးနှင့် လမ်းဘေးမှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသည့် သူမ အခြေအနေကိုတော့ သတိရဖို့ ကောင်းပါသည် ။

ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ နှစ်ဖက်ခွဲချထားသည့် ကျစ်ဆံမြီးရှည်နှစ်ဖက်ကို စု ထွေးလိမ်ကျစ်ကာ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသည် ။ လည်ပင်းက ရှည်ရှည်ဖြစ်လာတော့ ခါးလေးက တောင့်မတ်ရုံမကပဲ ကော့နေသည် ။

တော်တော်ညောင်းလာမှ ကိုယ်ကိုလျှော့ချကာ ကူရှင်မှာ မှီသည် ။ ဒါလည်း တစ်မိနစ်တောင်မကြာဘဲ လည်ပင်းထပ်ရှည်၊ ခါးက ထပ်တောင့်။

စက္ကန့်၊ မိနစ်နဲ့ အမျှ ရင်ရော၊ ခါးရော၊ ညောင်းတောင့်လာကာ သူ့ကိုယ်ကြီး စစ်စစ်ကနေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝါးလုံးမှာ ခေါင်းတပ်ထားသလို ထင်လာ၏။

ခါးတွေ အဆမတန် တောင့်တင်းနေပြီ ဖြစ်သည် ။ နာရီထပ်ကြည့်မိတော့ ခွင်း ထွက်သွားတာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိနေပြီ။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... လူရှိလား”

“ဟင် ...”

ရာရာ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသည် ။ ဘေးမှန်ကိုပုတ်၍ ကားထဲကို ကုန်းကြည့်နေသည့် ယောက်ျားကြီးက အဖြူရောင် ယူနီဖောင်းနှင့် ...။

“ရှင် ...”

“ဒီမှာ အကြာကြီး ရပ်ထားလို့ မရဘူး၊ မီးလည်း မှိတ်ထားသေးတယ်။ ဟိုရှေ့က တက္ကစီဂိတ်မှာ ရွေ့ရပ်လိုက်ပါ”

“ရှင် ... ဟိုလေ ... ဟို”

“ဘာလဲ”

ရာရာ လည်ပင်းလေး ကုတ်လျက်နှင့် အကျပ်ရိုက်သွား၏။

“ကျ ... ကျွန်မ ကားမမောင်းတတ်ဘူး၊ အဲဒါ ...”

“ဟား ... ပြဿနာပဲ”

ကားကိုယ်ကို တုတ်ခနဲ ပုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ထိုသူက မတ်မတ်ပြန်ရပ်၏။ ခါးထောက်လိုက်တာလည်း မြင်ရသည် ။ ထို့နောက် ခါးထောက်သ

ည့် လက်ကို ပြန်ဖြေ၍ အထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လာကာ ...

“ကဲ .... အဲဒါဆိုလည်း ကားမီးဖွင့်လိုက်”

“ရှင် ...”

“ကားထဲကမီးကို ပြောတာ”

“ဟုတ် ...”

ခဏလေးနှင့် ရာရာ ချွေးပြန်သွားသည် ။ မီးဖွင့်လိုက်မှ ပို၍ အနေရ ခက်တော့သည် ။ တစ်လောကလုံးက မှောင်နေပြီး ကိုယ့်တစ်ယောက် တည်း မီးမောင်းထိုးထားသလို။

တောင့်နေသည့်ကိုယ်က ခွင်းကိုမျှော်နေရလို့ မဟုတ်တော့ဘဲ လှုပ် ကိုမလှုပ်ရဲတော့တာ ဖြစ်သည် ။ ထိုညမှာ ဘေးဘီနောင့်ယှက်မည့်သူ မ ပေါ်ခဲ့သော်လည်း အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ရှစ်နာရီထိုးပြီ။

ဘုရားတရားမ,လို့ မလတ် မဆူပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းပေမယ့် ဘု ရားတရားကလည်း မ,မ။

*

အခန်း (၃)

“အသူရာ ...”

ဒေါသဖြစ်ပြီဆို “အသူရာ”...။ မလတ်ခေါ်မှ ပဲ ရာရာ ကိုယ့်နာမည် ကိုယ် မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ ဖေဖေရော၊ မေမေရော ဆူဆူငေါက်ငေါက် ဘယ်အချိန်မဆို သမီးငယ်၊ ရာရာ စသဖြင့် ဒါပဲဖြစ်သည် ။

“နင် ... နင့်မှာ မာနတွေ၊ ဒေါသတွေ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

“မလတ် ... ဟို ...”

“မပြောနဲ့ ၊ နင့်ကို ငါက “လား” တွေ “လဲ”တွေ ထည့်ပြောနေတာ၊ မေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင် ဖြေပေးမှာ တွေကို ငါသိတယ်၊ ဘယ်လိုပဲ ဟိုက အနိုင်ကျင့်ကျင့်၊ ပေါက်အောင်ပြဲအောင် ထုထုရိုက်ရိုက် နင့်မှာ နာရမှန်းမသိဘူး၊ ဒေါသ မဖြစ်တတ်ဘူး၊ နင် လူဖြစ်လာတာ အဲဒီသတ္တဝါလေးရဲ့ ခြေသုတ်ဖတ် ဖြစ်ဖို့ လား”

“ဟဲ့ ... နေကြစမ်း၊ သမီးပါပါ၊ အဲဒီလို မပြောရဘူး”

ရာရာက အဝတ်စီရီဘေးမှာ လက်ပိုက်ကာ ရို့ရို့လေးရပ်နေ၏။ ပါပါက လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အသားတုန်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်ခင်နဒီက သမီးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရပ်၍ ပါပါဘက်ကို လှည့်သည် ။

သားကြီး ဇော်ညီကို ဇော်ဇော်ဟု ခေါ်ကာ သမီးကြီးခင်ဒီပါကို ပါပါ၊ အသူရာကို ရာရာလို့ အဖျားဆွတ်ခေါ်ခဲ့သည် ။ သားကြီးဇော်ဇော်နဲ့ ပါပါ

က သုံးနှစ်ပဲခြားသော်လည်း ပါပါနဲ့ ရာရာကျတော့ ရှစ်နှစ်လောက်ကွာ
၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုနဲ့ အစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက ရာရာကို ညီမ
လေးလိုရော၊ သမီးလေးလိုရော၊ တယုတယ ချီပိုးပွေ့ပိုက်ပြီး ချစ်ခဲ့ကြ
တာ ဖြစ်သည် ။ ဇော်ဇော်ဆိုလျှင် ရောက်သည့်နေရာက ဖုန်းဆက်သည်
။ သူ့ညီမက အသံကြားလိုက်ရမှ ကျေနပ်၏။ ဘယ်ချိန်ပြန်လာလာ ပါ
လာသမျှထဲမှာ ရာရာအတွက် လက်ဆောင်ကပဲ မသယ်နိုင်၊ မပိုးနိုင်။

ပါပါကျတော့ မိခင်က သမီးတစ်ယောက်ကို ချစ်သလိုမျိုး ဆုံးလည်း
ဆုံးမသည် ၊ ယုယတာလည်း လွန်ပါသည် ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အိမ်မှာ အ
ငယ်ဆုံး၊ အငယ်ဆုံးလေးက သူများ သားသမီးရှေ့မှာ
သည်းခံလိုက်လျော ပေါင်းသင်းနေရသည့် အဖြစ်ကို ပါပါ ဆတ်ဆတ်ခါ
နေတာ ဖြစ်သည် ။

ကျောင်းမှာ တော့ ကထိက ဒေါ်ခင်ဒီပါ ဖြစ်ပေမယ့် ရာရာအတွက်
ဖြစ်ရပြီဆို “သမီးရယ်၊ ကလေးတွေထဲ နေရာတကာ ဝင်မပြောမိပါစေနဲ့
၊ ကိုယ့်ကို မလေးမစား ဖြစ်မယ်” လို့ ဘယ်လိုတားလည်း မရ။

ဆူသံကြားလို့ ပြေးကြည့်လိုက်တိုင်း ရာရာနဲ့ ခွင်းရဲ့ ပြဿနာ။

“တိုးတိုးသက်သာ ပြောပါ သမီးရယ်၊ ညဘက်ကြီး ဟိုဘက်က ကြား
သွားရင် မကောင်းဘူး”

“မေမေပဲ စဉ်းစားကြည့် ...”

ပါပါက ခေါင်းလျှော်ပြီးလို့ ဖြန့်ထားခဲ့သည့် မခြောက်တခြောက် ဆံ
ပင်တွေကို နောက်မှာ ဖြစ်သလို တစ်ဖက်လျှို့ ဆွဲထုံးပစ်လိုက်ကာ ...

“ရာရာကို သူပဲ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ခေါ်ထုတ်သွားပြီး ပြန်လာတော့ ဘ

ယ်နှနာရီလဲ၊ ကြီးကြီး ဖုန်းဆက်မေးတုန်းကဆို သမီး ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိဘူး၊ ရာရာက ခွင်းကို ခေါ်ထုတ်သွားတာတဲ့ ”

“သမီးရယ်၊ အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေလည်း နားထောင် နေတာပဲဟာ ရာရာနဲ့ လိုက်သွားတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“အဲဒါလေ၊ အဲဒါ ပြောစရာလား မေမေ၊ ဒီက ကလေးက အချိန်မ တော် အပြင်ထွက်စရာလား၊ ထွက်ချင်ရင်ရော ဒီကလူကြီးတွေက လွှတ် မတဲ့ လား၊ စကားကို ဘယ်လိုပြောပြော ဒီသဘောပဲ၊ ကိုယ့်သားအကြောင်း ကိုယ်မသိဘူးလား ရည်းစားတွေထား၊ ရှုပ်ပွေလိမ် ကောက်ပြီး မိဘကိုတောင် လှည့်ပတ်နေတာ၊ ခဏခဏပဲ ခံနေရပြီး မ သိဘူးဆိုတာ အဲဒါ မသိချင်ယောင် ဆောင်တာပဲ၊ သက်သက်သူများ အပြစ် ဖြစ်အောင် ပုံချချင်လို့ မသိသလိုနေလိုက်တာ”

“သမီး ပါပါ”

“မေမေကလည်း ပြေရာပြေကြောင်းပြောဖို့ ကြိုးစားဦးမှာ ပဲ၊ သမီး မကျေနပ်ဘူး မေမေ၊ ကလေးကို သမီးတို့ က အဝတ်အစား၊ အနေအထိုင် စိတ်ဓာတ် စရိုက်အားလုံးကို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ သင်ကြား မွေးမြူ လာတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တိုးတိုးပြောပါကွယ်၊ ငြိမ်းကလည်း သမီးငယ်ကို သူ့ သမီးလေးလို ချစ်ရှာတာပါ၊ သမီး တစ်ခါတလေ ပြောတာဆိုတာတွေ ရို င်းသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရင်တောင် ငြိမ်းတို့ က အပြစ်ယူခဲ့လို့ လား”

“သမီးက ရိုင်းချင်လို့ မှ မဟုတ်တာ၊ ဒေါသက ဘယ်လိုမှ ကို မဖြစ် လို့ မရတာ”

ပါပါက ရာရာကို လှမ်းကြည့်၏။ ရာရာကိုယ်လေး တွန့်သွားကာ ဗီရို

မှာ ကျောက်ကပ်သွားသည်။ ပါပါက ဒေါ်ခင်နီဘက်ကို ပြန်လှည့်၍ ...

“အခု အပြန်မိုးချုပ်လာတော့ ကိုယ့်ညီမက ဘာဖြစ်သွားသလဲ၊ ဟဲ့ ... ပြောစမ်း”

မိခင်ကို ပြောနေရင်း ပါပါက၊ ရာရာဘက် ပြန်ရောက်သွား၏။

“နင့်ကို ဘယ်လို ဇာတ်တိုက်လာသလဲ၊ သူ့အမေကို ဘယ်လိုပြောပါ၊ ဘယ်လိုဆိုပါ နင့်ဆိုရင် ငါ့မေမေက ယုံပြီးသား ဘာညာတွေ”

ကိုယ်ဖြေရမယ့် အလှည့်ရောက်တော့ ရာရာ တံတွေး အရင်မျိုးချ၏။
ဘယ်လိုဖြေရမလဲ စဉ်းစားတာက ဖြေဖို့ မဟုတ်ဘဲ ညာဖို့ ဖြစ်နေသည်။
အမြဲတမ်းပဲ ညာခိုင်းနေသည့် ခွင်းကြောင့် ညာမပေးပြန်ရင်လည်း ... စိတ်ဆိုးတတ်သည့်အဖြစ်မှာ ရာရာ ညာတတ်ခဲ့သည်။

“အိမ်ရောက်ရင် လမ်းမှာ ကားပျက်နေလို့ လို့ ပြောနော်၊ ဟိုရောက်ရောက်ချင်း ဆရာမမရှိလို့ ထိုင်စောင့်နေရသေးတယ် ဘာညာနဲ့ ရှီးဟာ”

ဒုက္ခသုက္ခများ နှင့် မျက်ရည်ဝေနေခဲ့သည့် ရာရာမှာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် “မညာနိုင်ပါဘူး” လို့ လည်း မပြောရက်ခဲ့ပါ။

ကြီးကြီးက နေရာတကာ သားဖြစ်သူကို ကာကွယ်သလောက် အန်ကယ်အောင်က တိကျပြတ်သားသူဖြစ်သည်။ ဒါလုပ်ဆိုဒါပဲ၊ တစ်ခါနှစ်ခါ ခွင့်လွှတ်သည်။ သတိပေးထားရက်နှင့် သုံးခါမှားပြီဆို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တတ်ပေ။

ခုကျတော့ တစ်ခါ နှစ်ခါမဟုတ်ဘဲ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး မဟုတ်တာတွေချည်း လျှောက်လုပ်နေသဖြင့် ခွင်းနဲ့ အန်ကယ်အောင်မှာ သားအဖ ပြေလည်စွာ ဆက်ဆံဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုတာ မရှိသလောက်ပင်။

ခွင်းတို့ အပြစ်ခံရပြီဆို အနည်းဆုံး သုံးရက်လောက်တော့ ခြေချုပ်မိ

၏။ မထွက်နဲ့ ၊ မသွားနဲ့ ဆိုတာကို ဇွတ်ထွက်လို့ ကတော့ လက်သီးမသုံး တတ်သည့် ဦးသန်းအောင်က ခါးပတ်နှင့်ဆော်တာ ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ရာရာပါးစပ်ထဲမှာ ခွင်းအတွက် အမြဲတမ်း အညှာတွေချည်း ဖြစ်နေခဲ့ သည် ။

အဲဒီလို ခွင်းအတွက် ရာရာ ဖြစ်နေတာကို နည်းနည်းမှ မခံနိုင်သော မလတ်ရှေ့မှာ လည်း အမှန်မပြောရဲ၊ ရာရာ မလတ်မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ပြီးမှ ...

“မ ... မညှာခိုင်းပါဘူး၊ ဟို ... ရာရာတို့ လမ်းမှာ ကားပျက်နေကြတာ တကယ်ပါ”

“ဘာတကယ်လဲ။ မော်ဒယ်အမြင့်ဆုံး မာစီဒီးကို စီးနေတာ ကားပျက်တယ်ပြောတော့ ဘယ်သူယုံမှာ လဲ၊ ဟဲ့ ... အသူရာ၊ လူကြီးတွေကို ဘာမှတ်နေသလဲဟင်၊ အဲဒီလိုညှာပြောတော့ ဟိုက ခေါင်းသာညိတ်လိုက်ရမှာ ၊ နင့်ကို ဘယ်လိုထင်သွားလဲ”

“ကြီးကြီးက ...”

“တော်ပြီ၊ အဲဒီသတ္တဝါလေး လူပါးဝသမျှခံဖို့ နင်က လူဖြစ်လာတာ၊ ဒီကိစ္စ သမီးကိုယ်တိုင် သွားပြောမယ်”

“မလတ်”

“သမီး ... သမီး ပါပါ”

ပါပါက တကယ်ထွက်သည် ။ ရာရာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပေမယ့် မဆွဲရဲပါ။ ဒေါ်ခင်နဒီက ပါပါလက်ကို အတင်းလိုက်ဆွဲထားကာ ...

“ဘာပြောမှာ လဲ၊ သမီးက ဘာသိလို့ ပြောမှာ လဲ၊ အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ မိဘတွေကလည်း သူတို့ ကလေးအကြောင်း သူတို့ သိကြပါ

တယ်ကွယ်၊ ခုလောက် ကြိတ်ဆုံးမနေမှာ ပေါ့၊ မသွားနဲ့ ...”

ပြဿနာတွေ ကြီးထွားကုန်ရင် ခက်ပြီ။ ရာရာ ဒုတိယမြောက်
ချွေးပြန်ခြင်းမှာ ကျောတစ်ပြင်လုံး စိုစွတ်လာခဲ့သည်။ ။

ခွင်းရယ် ... နင်ကတော့ ...။

*